

Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού:Γάμος και οικογένεια

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Γέρ. Ιωσήφ Βατοπαιδινός](#)

Στη συζυγία η αγάπη επιβάλλεται και για ένα ακόμη λόγο, ας πούμε καλύτερα από κάποια ιδιαιτερότητα. Αυτός είναι η φύση της γυναίκας, που αποδεικνύεται ότι είναι γέννημα και προϊόν αγάπης (δημιουργήθηκε από την πλευρά του Αδάμ που ήταν κοντά στο μέρος της καρδιάς) και επομένως δεν ισορροπεί, όταν τη στερείται. Η ίδια πηγάζει αγάπη μέσω της μητρότητάς της και δίκαια απαιτεί να αγαπάται, αφού και η ίδια κατά φύση και θέση αγαπά. Η ιστορία και τα πράγματα μαρτυρούν ότι αν οι σύζυγοι θέλουν να πετύχουν την αρμονία και την ομαλότητα μεταξύ τους, πρέπει να υπάρχει μόνιμα μεταξύ τους η αγάπη. Ειδικά όμως του άνδρα προς τη γυναίκα του. Αυτό ακριβώς έκανε και ο Χριστός προς την Εκκλησία του. Παρέδωσε τον εαυτό του για να την καταστήσει ένδοξη.

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, αυτός ο μέγιστος ιεράρχης, προκαλεί τον άνδρα να μην κουράζεται να δείχνει στη σύζυγό του την αγάπη του και ότι όλη η θέληση και η προσπάθεια του είναι η ευτυχία της. Αυτό, δυστυχώς, πολύ απουσιάζει σήμερα και τα αποτελέσματα είναι απελπιστικά. Η σημασία και η φύση της συζυγίας παραχαράχθηκε από την επίδραση του ευρωπαϊκού κυκεώνα, που τίποτε δε σεβάστηκε από....

την ανθρώπινη προσωπικότητα και τις πνευματικές και ηθικές αξίες, που οι προγονοί μας με αυτοθυσία κράτησαν.

Επειδή η αύξηση των ανθρώπων γίνεται με τη νόμιμη συζυγία με λύσσα ο αδίστακτος εχθρός του άνθρωπου, ο διάβολος, προσπαθεί να διαλύσει τα ήθη και να καταλύσει το δεσμό της αγάπης και της ενότητας. Το τόσο σοβαρό θέμα του γάμου δεν πρέπει να παραμεληθεί με τις παραχαράξεις του ένοχου και ανώμαλου βίου για να μην ακούσουμε και εμείς, όπως οι παλαιοί αποστάτες των ηθικών αξιών, που αποκήρυξε ο Θεός: «ου μη καταμείνει το πνεύμα μου εν τοις ανθρώποις τούτοις δια το είναι αυτούς σάρκας» (Γεν. 6,3). Και επέφερε τον κατακλυσμό για να τιμωρήσει την αποστασία.

Ο σύζυγος για να πετύχει εύκολα αυτό το ρόλο -ανάλογα με τις περιστάσεις-, θα πρέπει να φέρεται στη σύζυγό του άλλοτε σαν πατέρας, άλλοτε σαν αδελφός, άλλοτε σαν φίλος και πάντοτε σαν άνδρας της. Αν το κάνει αυτό θα πετύχει την ατάραχη και αρμονική διάθεση της συζύγου, που ενώ σε πολλά σημεία είναι περισσότερο φιλότιμη και έχει αυτοθυσία, σε μερικά μικρής σημασίας συμβάντα αποθαρρύνεται και μικροψυχεί.

Δεν είναι υπερβολή ούτε προσποίηση η εκδήλωση αγάπης του συζύγου προς τη γυναίκα του, αφού μόνο στη νόμιμη συζυγία μπορεί να εκδηλωθεί η γνήσια και πραγματική αγάπη, εφ' όσον «έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν». Καμιά άλλη εκδήλωση τρυφερότητας και συμπάθειας δεν μπορεί να παραλληλισθεί με το «έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν» της νόμιμης συζυγίας από την οποία προέρχεται η καταβολή της ανθρώπινης ζωής. Άλλωστε και η περιγραφή του γυναικείου φύλου, που είναι και το ασθενές μέρος, απαιτεί την πρακτική του συμπλήρωση από την ανδρική αγάπη και αυτός είναι ο λόγος της ζήλειας που πλεονάζει στη γυναίκα. Ο καλύτερος τρόπος δαμασμού της γυναικείας ζήλειας είναι πρακτικά η γνήσια και έμπρακτη εκδήλωση αγάπης του συζύγου προς τη γυναίκα του.

Στη γενική διαστροφή που επικράτησε λόγω της αποστασίας από το Θεό «ανένδεκτόν του μη ελθείν τα σκάνδαλα» (Λουκ. 17,1). Χρειάζεται πολλή προσοχή στη συγκράτηση του δεσμού της συζυγίας. Να μη λαμβάνονται υπ' όψιν τα σκάνδαλα, από τα οποία πηγάζουν οι παρεξηγήσεις. Συνιστούμε, ειδικά στον άνδρα, ως την κεφαλή, να μην προδίδει την αγάπη και το σύνδεσμο με τη σύζυγό του, γιατί ο διάβολος και τα όργανά του ουδέποτε θα παύσουν να πολεμούν για να πληγώσουν τη ρίζα της ζωής.

Ένα δείγμα πραγματικής παρηγοριάς και στηριγμού, που μας συμβούλευσαν οι γέροντες σύμβουλοί μας, και των δύο φύλων, για τις δύσκολες ώρες είναι: «Μην

ξεχνάτε ποτέ την πρώτη εβδομάδα του γάμου σας». Είστε οι ίδιοι όπως και τότε. Τίποτε δε σας χωρίζει.

Υπενθυμίζουμε στους άνδρες το «συνοικούντες κατά γνώσιν, ως ασθενεστέρω σκεύει τω γυναικείω» (Α΄ Πετ. 3,7). Αυτό σημαίνει ότι η παρεκτροπή της συζύγου θεραπεύεται με την αγάπη και την τρυφερότητα, παρά με την επίπληξη και το θυμό. Μην κάνεις παρατήρηση στη σύζυγό σου, σε περίπτωση λάθους, ειδικά την ώρα του πειρασμού και της αιχμής. Εφάρμοσε το λόγο του Δαβίδ: «Εγώ δε ωσει κωφός ουκ ήκουον, και ωσει άλαλος ουκ ανοίγων το στόμα αυτού» (Ψαλμ. 37,13). Σε άλλη ώρα, όταν είστε μόνοι σας, μακριά από τα παιδιά, εάν υπάρχουν, πάρε με τρυφερότητα τη σύζυγό σου στην αγκαλιά σου και πες της. «Αγάπη μου, δεν ξέρεις πόσο σε αγαπώ; Εγώ θέλω να είσαι μία αξιοπρεπής κυρία. Αυτό που έκανες δεν σε τιμά». Τότε μόνο δέχεται το σφάλμα και ζητά συνειδητά συγγνώμη. Αυτά είναι γεννήματα της πείρας. Εάν την ώρα του λάθους η της ζημιάς, την ελέγξεις, θα πεισμώσει, θα ανταπαντήσει, θα μουτρώσει, θα επικαλεσθεί προφάσεις και θα πει ψέματα! Η σύνεση προλαμβάνει, εάν χρησιμοποιηθεί το φάρμακο της αγάπης.

Από τη μικρή ερευνά μας, από όσα ακούσαμε και είδαμε, βγάλαμε το συμπέρασμα ότι την περισσότερη ευθύνη για ο,τι κακό συμβαίνει στους γάμους έχουν οι άνδρες, γιατί δεν δείχνουν αγάπη στις συζύγους τους. Αγαπούν, δυστυχώς τις γυναίκες, αλλά όχι τις δικές τους. Αυτή είναι η ρίζα του κακού. Τότε φυτρώνει η ζήλεια και η υποψία -με τα γνωστά αποτελέσματα, ιδίως όταν και οι γύρω διατείνονται ότι μάλλον κάτι συμβαίνει!

Το γραφικό «άφετε και αφεθήσεται» και το «ανεχόμενοι αλλήλων εν σπλάχνους Ιησού Χριστού» πρέπει να επικρατεί απαραίτητως για να υπάρχει ομαλότητα στην οικογένεια. Πολλά λάθη και σκληρότητα έχουν οι άνδρες. Συνήθως πλεονάζει η απροσεξία και η υποχώρηση στα θέματα ηθικής, που στους καιρούς μας πέρασε τα όρια. Αν συμβεί κάτι τέτοιο στη γυναίκα, τότε ο πέλεκυς της παιδείας και εκδικήσεως πέφτει βαρύς.

Η αγάπη προς τη σύζυγο είναι ως προς τον άνδρα και δικαιοσύνη, γιατί το μόνο πρόσωπο που αχώριστα και πρακτικά θα παραμείνει στο πλευρό του είναι η σύζυγός του, αφού όλα τα πρόσωπα του περιβάλλοντός του σιγά-σιγά θα εκλείψουν, ενώ στους ευσεβείς συζύγους η συζυγία συνεχίζεται και στην αιωνιότητα.

Υπάρχει και άλλος λόγος σοβαρότερος, που απορρέει από την έμπρακτη συζυγική αγάπη και ενότητα, σύμφωνα με το νόμο της επιρροής. Αν οι πιστοί σύζυγοι εφαρμόζουν το νόμο της αγάπης μεταξύ τους, τότε η υπερφυσική ενέργεια της αγάπης, που είναι θεία και ζωοποιός, επιδρά οργανικά από τη σύλληψη, την

εγκυμοσύνη και τον τοκετό στη διάπλαση του ακέραιου και σωστού χαρακτήρα του παιδιού. Έτσι, πρακτικά και πραγματικά το παιδί αποκτά χαρακτήρα και προσωπικότητα που περιείχε η πρώτη «κατ' εικόνα και ομοίωσιν» του Δημιουργού ανθρώπινη υπόσταση.

Αν οι σύζυγοι με προσοχή και πίστη εφαρμόζουν στη ζωή τους την εντολή της θείας αγάπης, οι καρποί είναι εμφανείς στην αρμονική και ειρηνική οικογενειακή ζωή καθώς και στο χαρακτήρα των παιδιών που θα γεννηθούν αφού δε θα είναι μόνο γεννήματα και προϊόντα της σάρκας αλλά και του πνεύματος, εφ' όσον «το γεγεννημένον εκ του πνευ-ματος πνεύμα έστιν» (Ιω. 3, 6).

(Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού, «Συζητήσεις στον Άθωνα». Ψυχωφελή Βατοπαιδινά 13, σ. 146-150, 152-153)

Πηγή: orthodoxia-ellhnismos.gr